

SAUCIENS UZ PAKLAUSĪBU

Māt, daudz svarīgākas ir tās lietas
ko tu ieliec savā bērņā nekā tās, ko tu
sagādā priekš sava bērņa.

Reimars A.C.Šulcs

VĒSTULE MĀTĒM

“Kāds Levija cilts vīrietis nāca un ņēma sev sievu no Levija cilts meitām. Viņa sieva kļuva grūta un dzemdēja dēlu. Viņa ievēroja, cik jauks tas bija, un noslēpa viņu trīs mēnešus. Bet, kad tā redzēja, ka nevar to vairs noslēpt, tad tā viņam pagatavoja šķirstu no niedrēm, notriepa to ar asfaltu un piķi, ielika tanī bērnu un nolika to niedrēs upes krastmalā. Bet viņa māsa nostājās iztālēm, lai novērotu, kas tam notiks..”

(2.Mozus gr. 2:1-4)

Pateicoties tam, māsa no tālienes novēroja mazo Mozu, šis faraona meitas nepazīstamais zīdāinis, kuru viņa adoptēja, tika atgriezts pie mātes Johebedas, kura, pēc zinātnieku domām, audzināja viņu nākamos piecus, sešus vai septiņus gadus. Ievērojamā vērtība ir tas, ka Mozus māte dažos gados spēja dēlā ielikt tik daudz atziņu par Dievu, ka nākamajos 33 līdz 35 gados nekas faraona namā, nekas ļauns, samaitāts vai pasaulīgs nespēja izraut no viņa sirds to, ko māte Johebeda tur bija iesējusi.

Šī bija māte, kura ielika kaut ko savā mazajā zēnā dažos pirmajos dzīves gados tā, ka pasaule to nespēja atņemt. Cik daudz ir tādu māšu, kuras audzina dēlu tikai pirmos piecus līdz septiņus gadus un tad atdod to adoptēt ārzemniekam ar svešu reliģiju, kurš dzīvo bezdievīgā, laulības pārkāpēju vai elkdievību praktizējošu ļaužu mājā? Cik daudz māšu varētu sagaidīt, ka bērns ar pilnu pārliecību paliks uz pirmajos dzīves gados mācītā dzīves ceļā?

Mozus dzīve stāsta, ka bērns pirmajos dzīves gados, apmēram līdz skolas vecumam, ir ļoti jūtīgs un ietekmējams. Ja šajos gados māte var palikt mājās ar savu bērnu, tas viņam būs labs sākums, lai kļūtu par svēto, kas līdzinās ērglim. Un cik vēl daudz vairāk būs svētīta gan māte, gan bērns, ja viņa turpinās sava bērņa mācīšanu līdz tas atstās māju kā jauns pieaugušais.

Diemžēl, Amerikā sarodas arvien vairāk dienas aprūpes centru, kur mātes atstāj savus mazos, lai pašas varētu pelnīt naudu, tā atļaujot svešiniekiem vairāk ietekmēt bērnu nekā pašas to spēj. Mūsu valdība vēlas, lai tādu centru būtu arvien vairāk, izveidojot tos rūpnīcās, slimnīcās, ofisos, lai vairāk māšu varētu strādāt, lielā mērā atstājot novārtā savu bērnu audzināšanu.

Mātes, ļaujiet man pajautāt, kas jums ir svarīgāk – audzināt dēlu vai meitu, tā iespaidojot viņu vai pat visu pasauli uz labu, uz taisnību vai iegūt naudu, lai nodrošinātu

bērnām atsevišķu istabu, sešu gadu vecumā velosipēdu, 16 gados automobili un 18 gados iespēju mācīties koledžā?

Mātes, kas ir svarīgāk, tas, ka jūs strādājat, lai sagādātu bērnam visus materiālos labumus, kuri šodien ir vairumam Amerikas bērnu, jeb ka jūs paliekat mājās viņa tuvumā, nepārtraukti ietekmējot viņu dzīvot priekš Dieva? Nepārdodiet sevi mantas dievam, lai svētītu savu bērnu ar materiālām lietām, kad Dieva aicinājums jūs dzīvē ir ikdienas svētīt viņu garīgi.

Mātei jābūt vīzijai izaudzināt svētos kā ērgļus "Kas paļaujas uz to Kungu, tie dabū jaunu spēku, tā ka viņiem aug jaunas spārnu vēdas kā ērgļiem, ka viņi skrien un nepiekūst, ka viņi pārvietojas un nenogurst." (Jesajas gr. 40:31) Mazie ērgļi, saukti par ērgļēniem, pie mātes un tēva ir pasargāti no jebkādas ār pasaules ietekmes līdz viņiem ir izauguši spārni tā, ka nu paši var nostāties aci pret aci ar pasauli. Neviens cits viņiem nenes barību, viņiem nekur nav kontakta ar citiem putniem, viņi nekur neiet, kamēr spārni nav pietiekami stipri, lai lidotu, lai sastaptos ar dzīves vētrām.

Johebeda bija "pilna laika māte". Kad Mozum bija septiņi gadi, viņa bija ieaudzinājusi zēnā dievbijīgu raksturu, kas nepieciešams, lai vēlākā pieaugušā cilvēka dzīves laikā pretotos pasaules garam.

Tikai dažas mātes šodien sekmīgi spēj izveidot savos bērnos šādu dievbijīgu raksturu, jo vairums padodas vispārējam spiedienam, kas sagaida pasaulīgumu no viņām pašām un viņu bērniem.

Aplūkosim dažas lietas kas lika Mozum paturēt to, ko viņam iedeva Johebeda tā, ka faraona nams visā atlikušajā dzīvē to nevarēja atņemt.

Vispirms es esmu pilnīgi pārliecināts, ka Johebeda bija lūdzēja. Zinādama, ka pēc pavisam īsa laika būs jāzaudē savu dēlu un ciešanu dēļ, ko ebrejiem radīja ēģiptieši, viņa saprata, ka bez Dieva palīdzības viss būs zaudēts. Ikdienas viņa izmisīgi cīnījās lūgšanās par savu dēlu. Šīs lūgšanas, tāpat kā mātes pateicība par Dieva žēlastību, dziļi iespaidās Mozus dvēselē sākot no brīža, kad viņš bija mazs zīdāinis līdz laikam, kad atstāja mazo būdu.

Es apciemoju vīru, kurš vada īsviļņu radiostaciju aizsniedzams visu pasauli ar evaņģēliju. Viņš teica: "Visiespaidīgākā lieta dzīvē, kas lika izšķirties staigāt ar Dievu, bija katru dienu no lūgšanu istabas nākošā manas mātes balss."

Es ticu, ka, iespējams, nekas mazu bērnu neiespaido vairāk kā dievbijīgas mātes sirsnīgas lūgšanas. Draugs, mātes lūgšanu dēļ Mozus nekad savā dzīvē neaizmirsā, pat faraona namā nē, ka ir Dieva aicināts un ka viņam ir Dievam jāatsaucas.

Es ticu, ka, otrkārt, Mozus māte nekad neļāva savam dēlam palikt nepaklausīgam. Mozus jau bērnībā tika mācīts respektēt katru autoritāti. Vēstulē Romiešiem teikts, ka visas varas ir Dieva ieceltas. Mozus tika mācīts paklausīt visām varām, pat tām, kuras izturējās pret viņu netaisnīgi. Visdrīzāk, viņam mācīja nesūdzēties ne arī meklēt autoritātes vainu un neskriet pie kāda, un neteikt: "Pret mani izturējās netaisnīgi un negodīgi. Nāc un palīdzi man!"

Ja Mozus nebūtu iemācījis tajos pirmajos 5 līdz 7 gados paklausību visiem pie varas esošajiem cilvēkiem, viņš to nebūtu paņēmis līdz no būdas Gošenē, no verdzības vietas uz pili Ēģiptē, lai kļūtu par Izraēla glābēju.

Kad tu lasi Bībeli, tad redzi, ka visi lielie Dieva vīri jau agri iemācījās paklausīt pat tad, ja pret viņiem neizturējās godīgi. Ciešot pie negodīgajiem saimniekiem, viņš dziļi iesakņojās pazemībā, lai caurcaurēm būtu attīrīti un Meistaram lietojami. Pat Jēzum bija jāmācās paciest netaisnību pēc netaisnības, un Viņš nekad nesūdzējās. Patiesībā, Viņš ciešanās tika darīts pilnīgs. Kā tavs bērns kļūs pilnīgs, ja nemācīsi viņam paciest netaisnības ar mierīgu, pazemīgu un drosmīgu garu?

Es skumstu, kad dzirdu bērnus pārnākam no skolas un sakām: “Skolotājs sabāra mani par to, kur nemaz nebiju vainīgs,” un tad māte vai tēvs skrien uz skolu norāt skolotāju. (Mēs visi zinām, ka ļoti reti skolotāji soda bērnus bez iemesla.)

Dārgie vecāki, jūs ļoti apbēdināt Svēto Garu, kad strīdaties ar skolotāju. Bērnām jāmaucās paciest netaisnību, lai veidotu raksturu, tiktu attīrīts un galu galā, Dieva lietots. Ja pat Jēzus nāca pasaulē ciest un mirt, tad arī mēs atdzimstam no jauna kā Dieva bērni, lai ciestu un nomirtu paši savam “ES” tā, lai spētu uzvarēt garajā skrējienā.

Tādēļ nelutini savu bērnu! Kādudien, kad tavs bērns būs pieaudzis, viņš piedzīvos netaisnību. Varbūt viņš tiks negodīgi atlaists no darbs. Vai viņš varēs tad skriet pie mātes vai tēva? Mans draugs, bērniem jāiemācās pieņemt netaisnīgu apiešanos, jo pasaule nav taisnīga. Jau agri viņiem jāiemācās, ka pasaule nav godīga, bet ka Dievs ir labs. Tiklīdz mēs apgūstam šo stundu, mēs esam daudz vairāk mierā ar realitāti.

Cits iemesls, kādēļ vecākiem nekad nevajadzētu nostāties bērna pusē pret autoritāti, vienalga, vai tas ir skolotājs, jauniešu vadītājs, mācītājs, priekšnieks darbā, ir tas, ka iespējams, bērns pelna labošanu, sodu vai rājienu.

Mana māte bija pietiekoši gudra un zināja, kad es kā zēns (pirms manas pestīšanas) tiku sodīts par priekšāteikšanu klasē, kaut gan toreiz es nebiju vainīgs, ka biju pelnījis sodu, jo visdrīzāk, biju teicis priekšā daudz reižu pirms tiku pieķerts.

Dārgie, mums visiem jāsaprot, ka mūsu taisnība ir kā sārņainas drēbes un, ja Dievs vienmēr mūsu dzīvē rīkotos pēc taisnības, mēs būtu saņēmuši daudz, daudz pērienu un rājienu par pagātnē darītiem un sacītām lietām un attieksmēm.

Tādēļ, mātes, māciet saviem bērniem kā Johebeda pakļauties autoritātei, vienalga, vai tā ir taisnīga vai nē. Un ja pie varas esošais cilvēks ir darījis kaut ko netaisnīgu vai amorālu, aizejiet un laipni pārrunājiet šīs lietas zem četrām acīm. (Paturiet prātā, ka var būt gadījumi, kad mūsu bērnus jāizsargā no pāri darījumiem.) Kopumā mums nekad nevajag bērniem likt manīt, ka autoritātes var tikt apstrīdētas vai ignorētas, jo Pāvils saka, ka visas varas ir Dieva ieceltas, pārsvarā, taisnīgas dēļ, bet bieži arī netaisnības dēļ, lai vestu mūs pie Jēzus kājām.

Johebeda ar savām lūgšanām ielika kaut ko brīnišķīgu Mozus dvēselē. Viņa mācīja paklausīt autoritātei, nekad nesūdzēties, ja piedzīvo netaisnību un beidzot, pirmajos piecos līdz septiņos gados viņa iemācīja dēlam neizaicināt autoritāti.

Cik daudz bērnu ar savu rīcību, attieksmi un atbildēm izprovocē savus skolotājus un jauniešu vadītājus tiktāl, ka viņi zaudē kontroli. Mans draugs, tas ir tik pat ļauni kā tieša nepaklausība.

Mozus nekad nebūtu paaugstināts Ēģiptes galmā, ja māte viņam nebūtu iemācījusi visas šīs lietas.

Vienīgais attaisnojums mātei, kura ir devusi bērnam dzīvību, ir, ka viņa to audzina Dieva godam, un to var izdarīt vairumā gadījumu tikai tad, ja viņa audzināšanai atvēl visu savu laiku un enerģiju.

Jā, mātes, daudzām no jums ir jāizvēlas starp iespēju sagādāt bērnam atsevišķu istabu, velosipēdu 6 gadu vecumā, mašīnu 16 gados, iespēju studēt koledžā 18 gados vai dzīvot būdā un ielikt savā bērņā mūžības vērtības.

“Māci savam bērnam viņa ceļu, no tā viņš neatstājas arī tad, kad viņš jau vecs kļuvis” (22 Psalmis 6.p.). Tas nav pusslodzes, bet pilna laika darbs, dievišķs aicinājums, ko, pienācīgi izpildot, nenožēlo visā mūžībā.

Manā dzīvē māte, kad viņa nomira būdama 50 gadus atraitne, neatstāja nekādas materiālās vērtības, izņemot Bībeli. Bet to, ko viņa ielika manā sirdī, nekas pasaulē nevarēja atņemt.